

עמ"ת 2397/06/15 - חסן אלעוברה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 2397-06-15 אלעוברה(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט יונתן אברהם
<u>העורר</u>	חסן אלעוברה
נגד	
<u>המשיבה</u>	מדינת ישראל

- ערר על החלטת בית משפט השלום בטבריה (כבוד השופט ניר מישורי) שניתן בתיק מ"ת 27752/05/15 אשר ניתן ביום 27/05/15 -

החלטה

רקע והליכים בבית משפט קמא

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פריצה לבניין שאינו דירת מגורים וביצוע גניבה - עבירה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), גניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413 ב לחוק העונשין, העדר טכוגרף תקין ברכב בו נהג - עבירה לפי תקנה 364 ד(ב)(1) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961, נהיגה ללא רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10 א לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961, החזקת מכשירי פריצה - עבירה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, קשירת קשר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין ונהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2 א לפקודת ביטוח רכב מנועי (נ"ח) תש"ל - 1970.

בעובדות כתב האישום צוין כי עובר למועד 09/05/15, קשר העורר קשר עם אחר (להלן: "**האחר**") לבצע התפרצות למפעל חרושת כבלים המצוי בבעלות קיבוץ מסילות והממוקם מזרחית לכניסה לקיבוץ הנ"ל, לצורך גניבת שלוש מלגזות מאותו מפעל.

בהמשך לקשירת הקשר, נהג ונסע העורר בלילה שבין 08/05/15 עד 09/05/15, במשאית מאזור מגוריו ברהט עד למפעל הנ"ל, מבלי שהיה מורשה כדין לנהוג בסוג רכב זה וללא פוליסת ביטוח בת תוקף לשימוש במשאית הנ"ל.

כמו כן, בניגוד לדין לא נמצא במשאית דיסקט טכוגרף המתאימה לאותו מועד.

בסמוך לשעה 02.15 באותו לילה, הגיע העורר עם המשאית למפעל, שם התפרץ יחד עם האחר למפעל באופן שחתכו

ועקרו גדר המגדרת את המפעל ועשויה מברזל באמצעות כלי פריצה ונכנסו למפעל וגנבו מתוכו את המלגזות.

המלגזות הועמסו על המשאית וגנבו על ידי העורר והאחר.

העורר החל לנסוע עם המשאית עליה מועמסות המלגזות, ששווי כל אחת מהן כ- 200,000 ₪, לכיוון עפולה, כשהוא מתכוון לשלול אותן שלילת קבע מהבעלים, עד שנעצר על ידי המשטרה, סמוך לצומת סקי בגלבע.

בד בבד עם הגשת כתב אישום הוגשה כנגד העורר בקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים.

לאחר שנתקיים בבית משפט קמא דיון בבקשת המעצר ונשמעו טיעוני הצדדים ואף נשמעה עדותם של שני עדים שהוצעו כמפקחים בחלופת מעצר, ניתנה ביום 27/05/15 החלטת בית משפט קמא, בה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה כנגד העורר אשר קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט באמצעות שמיעת הראיות והגשת ראיות התביעה, יבסס את אשמת העורר מעל לכל ספק סביר.

במסגרת ניתוח הראיות לכאורה, התייחס בית משפט קמא לראיות העיקריות שהובילו לדעתו למסקנה לקיומן של ראיות לכאורה כנגד העורר ובין היתר לגרסת העורר וכן לראיות אחרות העומדות בסתירה לגרסת העורר, כדלקמן:

- א.** באשר ליעד הנסיעה שמסר העורר, טמרה, כיעד שנמסר לו על ידי המזמין.
- ב.** בקשר לידיעת שמו של המזמין ובעניין זה כי מסר את שמו בעדותו השלישית, שעה שקודם לכן טען שלא ידוע לו שמו.
- ג.** אי ציות של העורר להוראת השוטרים הראשונה לעצור וכן אמירתו "זהו נתפסנו", כאשר נגשו אליו השוטרים.
- ד.** העובדה שמרגע שזוהתה תזוזת המלגזות במערכת פוינטר ועד שנעצר העורר, לא נרשמה עצירה כלשהי של המלגזות (דבר שיש בו כדי ללמד כי המלגזות מרגע גניבתן הועמסו ישר על משאית העורר ולא כפי שטען להעברתן ממשאית אחרת).
- ה.** העדר קורלציה בין הזמן בו נסע מרגע העמסה עד שנתפס (כחצי שעה), לבין התיאור שתיאר את המרחק הקצר של 5 ק"מ שבו הועמסו המלגזות לטענתו, עד למקום שנתפס.
- ו.** טענתו שהופרכה כי ניתנה לו תעודת משלוח על ידי מי שהעמיס את המלגזות והונחה במשאית. התעודה לא נמצאה לאחר חיפוש.
- ז.** טענתו שהופרכה מתוך צפייה במצלמות כלא שיטה ולפיה בסמוך לצומת מגידו, נסע לפניו רכב מאזדה של מזמין העבודה, שליווה אותו עד למקום היתקעות המשאית האחרת אותה הזכיר, ממנה הועמסו לדבריו המלגזות על משאיתו.

צוין כי במצלמות נצפתה המשאית שהיא נוסעת לכיוון מקום העמסה לבדה בכביש ולא נסע לפניה רכב כלשהו.

ח. העדר דסקת טכנו גרף, דבר המלמד על רצון אפשרי להמציא קיומה של הנסיעה.

ט. מציאתם של מספרי גזירת מתכת המשמשים כלי פריצה במשאית.

(אבהיר כבר עתה כי בעניין זה ככל הנראה שגה בית משפט קמא ואין חולק כפי שנמסר בדיון בפניי כי מספריים אלה נמצאו לא במשאית אלא בסמוך לשער המפעל שנפרץ).

י. חלוף הזמן מרגע שעבר העורר את כלא שיטה (בשעה 01.17) (בהחלטת בית משפט קמא, נרשם בטעות השעה 11.17) ועד לחזרת המשאית למצלמות כלא שיטה בדרכה חזרה מערבה (בשעה 02.45), פרק זמן מספיק לביצוע הגניבה וגם לנסיעה.

יא. בית משפט קמא גם נתן דעתו לטענה כי שיחת העורר למזמין האלמוני מצומת מגידו, יש בה כדי לחזק את גרסתו כי ביקש הכוונה, אך קבע כי גם המשיבה אינה טוענת שהעורר לא חבר למזמין האלמוני, אלא שהיא טוענת שהוא עשה זאת כחלק מקשירת הקשר לגניבת המלגזות.

בעניין השיחות הנ"ל, אף קבע בית משפט קמא כי נמצאה סתירה בטענת העורר כי שוחח עם המזמין רק פעמיים, שכן, פלט השיחות מלמד על קיומן של 19 שיחות בפרק הזמן הרלוונטי.

יב. בית משפט קמא אף התייחס לטענה כי משטרת ישראל לא ביררה את שטח הרדיוס ממנו יצאו המלגזות וקבע שהטענה אינה מדויקת, שכן, בחוות הדעת מטעם פוינטר, נרשם שהמלגזות יצאו מהרדיוס ונראו בשטח מזרחית מקיבוץ מסילות, כך שעולה מהמסמך שמדובר בשטח רדיוס מצומצם מאוד.

לאחר כל אלה קבע בית משפט קמא כי לאורם קיים סיכוי סביר שעיבוד כל הנתונים האלה במהלך המשפט יבסס את אשמת העורר מעבר לכל ספק סביר.

אשר לעילת מעצר בגין מסוכנות, קבע בית משפט קמא כי עבירות רכוש כשלעצמן אינן מקימות את חזקת המסוכנות ובסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, אלא מקום בו הן מבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר או תוך התארגנות של מספר עבריינים, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים וזאת בהתבסס על הלכת בש"פ 5431/98 **בעניין פרנקל**.

כן היפנה בית משפט קמא לדברי כב' הש' עמית בבש"פ 45/10 **בעניין מסארווה**, בו התייחס למסוכנות במקרה של עבירת רכוש יחידה, שם נקבע כי אין לקבל את הטענה שבכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוחכמת, לא קמה עילת מעצר.

לגופו של עניין קבע בית משפט קמא כי העבירות נשוא כתב האישום בוצעו בחבורה, כאשר נראה שלכל פרט בחבורה יש תפקיד מוגדר.

בית משפט קמא ציין את שווי המלגזות הכולל, כ- 600,000 ₪ וכן כי העבירות בוצעו לכאורה תוך הכנה לוגיסטית שכללה הבאת משאית מדרום הארץ ואין מדובר בביצוע עבירה ספונטנית או ניצול הזדמנות רגעית.

בית משפט קמא גם פנה לבחינת חלופת מעצר ואף התייחס לחקירת ערבים שהוצעו כמפקחים וקבע כי התרשם שהם נוטים להמעיט בערך שמיעת החוק.

בסופו של דבר קבע בית משפט קמא כי החלופה המוצעת לשחרור העורר לעיר רהט בפיקוח המפקחים הנ"ל, צריכה להיבחן תחילה על ידי שירות המבחן. על כן, הורה על הגשת תסקיר מעצר וקבע את המשך הדיון ליום 24/06/15 בפניו.

בתום השמעת החלטתה זו, ביקש ב"כ העורר כי בית משפט קמא יבחן שוב אפשרות לשחרור העורר בתקופת הביניים עד לקבלת התסקיר והציע **"חלופות מוצקות יותר ושלושה ערבים נורמטיביים אשר מוכנים לפקח על המשיב במעצר בית"**.

בהחלטתו באותו יום בהמשך הפרוטוקול, קבע בית משפט קמא כי דברי ב"כ העורר הם למעשה הודעת ערר על החלטתו הקודמת, בה קבע כי טרם השחרור הוא נדרש לתסקיר, הן לבחינת החלופה שהוצעה והן לבחינת חלופות נוספות, נוכח האמור דחה את הבקשה הנוספת.

על החלטה זו הוגש הערר בפניו.

טיעוני העורר

העורר טען בפניו הן כנגד התשתית הראייתית, הן כנגד עילת המעצר והן כנגד ההחלטה שלא להכריע בבקשת השחרור, קודם לקבלת התסקיר.

אשר לעניין הראיות, טען העורר כי גרסתו שנמסרה היא כי פעל בתמימות ולאחר שהתבקש על ידי האחר לבצע הובלה מאזור טמרה לדרום הארץ, כאשר סוכם שבעניין התמורה, תגיע משאית מאזור אילת, תפגוש את העורר בבאר שבע, שם תועברנה המלגזות למשאית המגיעה מאילת וישולם לו התשלום.

לטענתו, הוא יצא לאזור הצפון יחד עם קרוב משפחתו מוחמד אלעובר (להלן: **"מוחמד"**), אשר נחקר ושחרר.

ההגעה לצפון נעשתה תוך קשר טלפוני רצוף עם אותו אחר שהיה מזמין העבודה.

העורר הגיע למקום העמסה של המלגזות, האחר העמיס את המלגזות יחד עם פועליו על המשאית ורק לאחר שהעורר נסע מהמקום כברת דרך, נעצר על ידי המשטרה.

לטענת העורר, הוא מסר את מספר הטלפון של אותו אחר, אלא שמדובר בתושב שטחים ומשטרת ישראל לא הצליחה לעצור אותו ולחקרו.

מוחמד, שליווה את העותר בנסיעה, שוחרר.

לטענת העורר אי חקירת האחר על ידי משטרת ישראל, יש בה כדי לחזק את גרסת העורר וכמוה כאי בדיקת טענת אליבי, על המשתמע מכך.

כן טען כי מחקר שיחות טלפון לימד כי אכן נתקיימו שיחות בינו לבין אותו אחר וגם בכך יש כדי לחזק את גרסתו.

כן טען העורר כי בית משפט קמא הקדיש פרק נכבד למה שקבע כסתירות בין עדות העורר במשטרה לבין ממצאי חברת פוינטר המאבטחת את המלגזות נשוא כתב האישום.

לטענתו, לשיטת המשיבה, דו"ח איתוראן מעלה כי הרכבים הוצאו משטח המפעל בשעה 02.15 והיו בתנועה רציפה עד מעצרו של העורר באזור סקי בגלבע, בשעה 02.39 ובהסתמך על כך קבע בית משפט קמא שדו"ח איתוראן וזכרון דברים בנוגע למקום המעצר, סותרים את עדות העורר, אשר טוען שלא העמיס את המלגזות בקיבוץ מסילות אלא חמישה קילומטר בלבד טרם נעצר.

העורר טוען כי על טעותו של בית משפט קמא בעניין זה, ניתן לעמוד מתוך מסמך של מר גיל נוימן מחברת פוינטר, בו נאמר שביום 09/05/15 בשעה 02.16, התקבל במוקד פוינטר חייוי על גרירת המלגזה ויציאה מרדיוס ומכך ברור שהחייוי מתקבל רק לאחר יציאת המלגזות משטח הרדיוס שבמסגרתו מותרת תנועת המלגזות.

לטענתו, הוא טען בבית משפט קמא כי אין כל תיעוד לגבי שטח אותו רדיוס נטען ועל כן הניסיון לקבוע כאילו העורר נכנס לתוך שטח המפעל בקיבוץ לצורך העמסת המלגזות, אינו מבוסס.

בעניין זה גם נטען כי מר גיל נוימן מחברת פוינטר נתבקש להגיע למסירת עדות מסודרת, אך סירב.

נוכח האמור, נטען כי עקב הצורך במסירת עדות לבירור פרטים שלא נמסרה, לא היה מקום להסתפק בחלקיקי ראיות בלבד, במיוחד נוכח עדות העורר כי לא נכנס לקיבוץ.

עוד טען כי לפי מזכרו של דן רשף מ-12/05/15, לאחר שזה צפה בסרטון מצלמות האבטחה של שער קיבוץ מסילות, הוא רשם שראה משאית עוברת על הכביש הראשי בשעה 02.22 ממזרח למערב והדבר מוכיח שהעורר לא נכנס לקיבוץ אלא רק עבר ליד שער הקיבוץ עם המשאית.

עניין נוסף הנוגע לראיות קשור לדו"חות הצפייה במצלמות הממוקמות בכלא שיטה, שלפיהם מעיון במצלמות האבטחה, נראתה משאית עוברת מכיוון תל יוסף לבית שאן בשעה 01.17, כאשר אין לפניה כל רכב וחוזרת בשעה 02.32.

נטען כי בית משפט קמא קבע על יסוד דו"ח זה, כי נסתרת עדות העורר שנסע לכיוון הקיבוץ אחרי רכב מאזדה של האחר.

לטענת העורר, באותו דו"ח לא נרשם כי מדובר במשאית של העורר אלא "**במשאית הדומה לה בלבד**" ולא פורט כיצד הדמיון ובאיזה פרטים, כדוגמת צבע או סוג או גודל.

בעניין זה גם נטען כי עצם העובדה שלא רואים במצלמות האבטחה רכב מאזדה, שעה שהעורר העיד שנסע אחריו, יש בה כדי לתמוך באפשרות שהמשאית שנצפתה במצלמה, כלל אינה המשאית שלו.

עוד טען העורר כנגד הסתמכות בית משפט קמא בנימוקיו, על העדרה של תעודת משלוח, עליה העיד העורר. בית משפט קמא קבע שתעודת המשלוח הנ"ל לא נמצאה במשאית בניגוד לגרסתו ולטענת העורר, חיפוש של תעודת המשלוח נעשה שלושה ימים לאחר שמסר את גרסתו **"ויכול להיות מאוד כי תעודה זו אבדה"**.

עוד טען העורר כנגד הסתמכות בית המשפט בנימוקיו על דו"ח של השוטר חוסיין פלאח לגבי אמרה של העורר בעת מעצרו, שם אמר **"זהו נתפסנו"**.

לטענתו, אין לייחס לאמרת זו מחוץ לבית משפט, משקל כלשהו, בין משום שישנן עבירות נוספות שלכאורה עבר לפי כתב האישום ולא דווקא עבירת גניבת המלגזות וכמו כן משום שלא הוסברו לו זכויותיו כולן טרם אמירת האמרה הנ"ל.

כמו כן טען העורר כי בחומר הראיות לא קיימות ראיות פורנזיות שמסבכות אותו בנטען באישום.

לגבי עילת המעצר, טען העורר כי העבירות נשוא כתב האישום אינן מקימות עילת מעצר נגדו.

העורר התייחס להלכת פרנקל הנ"ל ולקריטריונים שנמנו בה כמקימים את עילת המעצר בעבירות רכוש.

לטענתו, במקרה דנן לא מתקיימים קריטריונים אלה ועל כן, נוכח העובדה כי הוא נמנה על קבוצת **"הבגירים הצעירים"**, מתחזקת טענתו כי יש לשחררו בהעדר עילת מעצר.

עוד טען העורר כנגד החלטת בית משפט קמא שלא לשחררו עד לקבלת התסקיר.

לטענתו, קיימים מקרים שלא נדרש כלל תסקיר והמקרה דנן נופל לפתחם.

לטענתו, במקרה דנן ניתן היה לבחון את טיב החלופה שהוצעה ולעמוד על קנקנם של המפקחים והערבים ולא היה מקום לקבוע אוטומטית שיש צורך בקבלת תסקיר.

במהלך הדיון שהתקיים בפניי ומבלי שהדבר נטען בכתב הערר, העלה ב"כ העורר טענת אפליה של העורר ביחס למחמוד שישב ברכבו כל הנסיעה ושחרר על ידי המשטרה.

תשובת המשיבה

ב"כ המשיבה סמכה ידיה החלטת בית משפט קמא ונימוקיה.

לטענתה, בבית משפט קמא הועלו כל הטענות הנ"ל על ידי העורר, נידונו אחת לאחת על יסוד חומר החקירה שהונח בפני בית משפט קמא ונדחו באופן מנומק ואין מקום להתערב בקביעות בית משפט קמא.

לטענתה, מכלול הראיות הנסיבותיות, כולל תפיסת העורר ברכב, כשהמלגזות הגנובות על אותו רכב, כאשר גרסאותיו של העורר סותרות, אינן עומדות בכנה אחד עם המצב העובדתי שתואר על ידי העורר ודי היה בכך כדי לעמוד בדרישת הראיות לכאורה בשלב זה.

אשר לטענת האפליה, טענה כי מוחמד, הנוסע הנוסף שוחרר מכיוון שלא נמצאה כנגדו תשתית ראייתית מספקת להעמדה לדין.

לטענתה, העורר עצמו אישר את גרסת מוחמד, לפיה מוחמד היה נוסע תמים אשר ישן במהלך כל הנסיעה וכי נלווה לנסיעה רק לבקשת העורר.

אשר לעילת המעצר, טענה כי המקרה דן בא בגדרם של תנאי **הלכת פרנק**, שכן, מדובר היה פה בקשירת קשר מוקדמת, העורר ביצע את המעשים יחד עם אחרים, מדובר באירוע גניבה רב היקף שכלל התפרצות לצורך גניבת רכוש רב ערך של מאות אלפי שקלים.

כל אלה לטעמה מקימים את עילת המסוכנות, בפרט מקום בו מדובר על גניבת רכב, נוכח האמור בבש"פ 45/10 **בעניין מסארווה**.

עוד טענה כי ברכב נמצאו כלי פריצה (מאוחר יותר ולאחר בדיקה, הסכימה כי כלי הפריצה נמצאו בסמוך לגדר המפעל) וגם בכך יש כדי לבסס את עילת המעצר.

אשר להחלטת בית משפט קמא להקדים קבלת תסקיר טרם החלטה אם לשחרר לחלופה, טענה כי מדובר בהחלטה מאוזנת וסבירה לחלוטין, זאת על אף העובדה שמדובר בבחור בן 21, נעדר עבר פלילי.

לגופה של החלופה שהוצעה, טענה כי מדובר בחלופה הממוקמת במקום בו החל את התכנון וממנו יצא לביצוע העבירה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים מכאן ומכאן סבורני שאין ממש בערר ודינו דחייה.

טענת האפליה

יש לדחות טענה זו.

מוחמד, בן לוייתו של העורר לנסיעה טען במהלך כל חקירותיו כי התלווה לעורר על מנת שהעורר לא יירדם וכי בסופו של דבר הוא זה שנרדם באמצע הדרך והתעורר רק כאשר נעצרו על ידי השוטרים.

גרסתו בעניין זה הייתה עקבית ולא נסתרה ואף נתמכה על ידי העורר עצמו, אשר הופרד ממנו מיד לאחר המעצר. מוחמד זה גם מסר כי מרגע שנרדם ועד הרגע שהתעורר, לא ידוע לו מה קרה, לרבות בכל השלב של העמסת המלגזות.

עקב כך, קיים כיתוב בתיק החקירה כי בהעדר ראיות לסתירת גרסתו, אין מנוס משחרורו וטוב שכך נעשה. לא כך ניתן לומר על גרסת העורר ועל כך אעמוד בהמשך.

ראיות לכאורה

אשר לעניין הראיות לכאורה, אשלים את אשר החסיר בית משפט קמא ואשר נראה כברור מאליו, היינו, הכלל שלפיו, אף בהעדר ראיות ישירות לביצוע הגניבה, חזקה כי מי שברשותו נתפסו נכסים גנובים בתכוף לאחר גניבתם, יחשב כמי שגנבם בעצמו.

מובן כי מדובר בחזקה הניתנת לסתירה על ידי מי שכלפיו היא נטענת, אולם הנטל להפריכה מוטל עליו.

במקרה דנן ניתח בית משפט קמא את מכלול הראיות בתיק וניתוחו מוליך למסקנה כי הגרסה שמסר העורר אין בה כדי להפריך את חזקת התכיפות הנ"ל.

בית משפט קמא דק פורטא בחומר החקירה וניתח היטב, כפי שפורט לעיל, את חוסר ההיגיון והסתירות והפרכות בגרסה שמסר העורר לצורך הפרכת חזקת התכיפות הנ"ל.

לא מצאתי בטיעוני ב"כ העורר טענה משכנעת (למעט לעניין מקום הימצאם של מספרי הגזירה הנ"ל כפי שהערתי כבר לעיל) שיש בה כדי לשנות מן המסקנות אליהן הגיע בית משפט קמא.

כל טיעוניו של ב"כ העורר נטענו בהתעלם מן החזקה הנ"ל עליה עמדתי לעיל, חזקה המתקיימת גם מתקיימת בעניין דנן לכאורה, שכן, על פי דו"ח חברת פוינטר, מן הרגע בו החלה תזוזת המלגזות ועד הרגע בו נעצר העורר, לא נרשמה עצירה כלשהי שלהן.

העורר לא הציג ראיה לכאורה לסתירת טענה זו.

טענתו כי המלגזות הועמסו למשאיתו ממשאית אחרת, עומסת בסתירה לדו"ח הנ"ל, שכן, לו כך היה או אם היינו בדו"ח פוינטר, תחילה תזוזה שלהן (לכיוון המשאית "שנתקעה" שהוזכרה בעדות העורר), לאחר מכן עמידה שלהן ולאחר מכן תזוזה נוספת.

האמור בדו"ח גם סותר לכאורה טענה של העורר שלפיה הוא הוזמן להעמיס את המלגזות בהיותו בדרום, לפחות

כשעתיים לפני שהגיע למקום.

למדנו מן הדו"ח של פוינטר, שפוינטר מתריעה מיידית על תזוזה של המלגזות עקב מערכת למניעת גניבות המותקנת בהן ולו אכן נכונה הייתה גרסת העורר (משמע, המלגזות הוצאו מהמפעל קודם לכן והועמסו על משאית אחרת שנתקעה), הייתה מזהה לכאורה תזוזה כזו כבר ברגע גניבתן על ידי האחרים הנרמזים על ידי העורר וגילויים, בעודו בדרום או אולי בשלב מוקדם כלשהו של הנסיעה.

ב"כ העורר העלה טענות נוספות כנגד משקלן של הראיות לכאורה שהוזכרו לעיל, כך למשל לגבי משקלו הראייתי של הסרט בדיסק שבמצלמות כלא שיטה, משקלה הראייתי של חוות דעת פוינטר, משקלה של אי חקירת המזמין עמו שוחח העורר (בתיק החקירה יש תיעוד לניסיונות לאתר ללא הצלחה), משקלה של האמירה או אי האמירה "**זהו נתפסנו**" ועוד.

ההלכה מושרשת היא כי בשלב הבקשה למעצר עד תום ההליכים, אין בית המשפט בוחן את משקלן של הראיות ומהימנותן אלא שואל הוא, בהנחה שראיות אלה תימצאנה מהימנות על ידי בית משפט קמא, האם יש בכוחן להשיג הרשעה.

במקרה דנן סבורני שהתשובה לשאלה זו היא חיובית, כפי שהסיק בית משפט קמא, נוכח נימוקי לעיל.

מכל האמור לעיל, לא מצאתי שנפלה שגגה בהחלטת בית משפט קמא במסקנתו הסופית כי נתקיימה דרישת הראיות לכאורה.

עילת מעצר

משנקבע לעיל כי נמצאה תשתית ראייתית לכאורית לעבירת הגניבה **על ידי העורר**, הרי בנסיבות המקרה דנן ומשהופרכה הטענה לנסיעה תמימה, יש להתחשב בכל נסיבות המקרה, כולל השיחות הרבות בין העורר לבין מי שכינה אותו העורר "**מזמין העבודה**", כמבססות לכאורה תשתית גם לקשירת הקשר לביצוע הגניבה הנ"ל.

מכיוון שכך, יש לראות את העורר כשותף מלא לביצוע הגניבה, ככל שאכן היא בוצעה עם אחר או ככל שלא יוכח שהגניבה בוצעה עם אחר, כשותף עיקרי לביצועה.

בנסיבות אלה, יש לבדוק את עילת המעצר הנטענת.

דעתי כדעת בית משפט קמא כי נוכח הימצאותם של כלי פריצה באזור וכן נוכח העובדה כי מדובר בגניבה של מספר כלי רכב אשר כל אחד מהם הוא בעל ערך רב וכי לצורך גניבת הרכב נקשר קשר מוקדם, תוך התארגנות של מספר עבריינים, מתקיימים תנאי **הלכת פרנקל** (בש"פ 5431/98), כפי שהותוו על ידי כב' הש' ביניש בשעתו.

לאמור לעיל יש להוסיף את דברי כב' הש' י. עמית בבש"פ 45/10 בעניין פאדי מסארווה נגד מדינת ישראל, לפיהם:

"אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן "מתוחכמות", הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח פוטנציאל להתפרצות אלימה ... גניבת רכב עלולה בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך".

נוכח האמור לעיל, אני דוחה גם את הטענות לגבי העדר עילת מעצר.

מכאן לעניין החלטת בית המשפט להיזקק לתסקיר מעצר טרם יחליט אם החלופה שהוצעה הינה חלופה ראויה.

תסקיר מעצר נועד לשמש כלי עזר בידי בית המשפט לצורך הערכת התאמתה של חלופה בעניין שנדון בפני בית המשפט.

אכן, לא בכל מקרה יש צורך בתסקיר.

בפסק הדין אליו היפנה ב"כ העורר בעניין בש"פ 27/15 אלי יונס נגד מדינת ישראל, מנה כב' הש' עמית שלוש סוגי קטגוריות כקטגוריות מכוונות לעניין צורך בהזמנת תסקיר או לא.

הראשונה היא מקרים בהם ברי שחלופת מעצר לא תשכון ועל כן אין טעם בהזמנת תסקיר.

השנייה היא מקום בו ניתן להסתפק בחלופת מעצר שניתן לעמוד על טיבה מבלי צורך בהזמנת תסקיר, על פי התרשמות בית המשפט ישירות מטיב החלופה, המפקחים והערבים.

השלישית היא מקרים בהם מתקיים ספק האם די בחלופת המעצר כדי להשיג את מטרת המעצר, אם לאו, הן לצורך השאלה אם ניתן בכלל להסתפק בחלופת המעצר והן לצורך בחינת השאלה האם חלופה ספציפית שהוצעה די בה. נקבע כי רק בחלופה השלישית נדרש תסקיר.

עיון בהחלטת בית משפט קמא מלמד כי בית משפט קמא, טרם מתן החלטתו, שמע עדותם של שני ערבים המוצעים כמפקחים, אך נתקיים אצלו ספק, נוכח מה שעלה בעת חקירתם של אותם עדים, האם די בחלופה שהוצעה במתכונתה הנוכחית כדי לאיין מסוכנות העורר או להפחיתה.

בית משפט קמא מצא לאחר שמיעת אותם מפקחים, להיעזר בשירות המבחן **"אשר ייתן דעתו למסוכנות הנשקפת מן המשיב ולטיבה של חלופת המעצר שהוצעה"** והורה על הגשת תסקיר.

עיון בהחלטת בית משפט קמא מלמד כי לא בכדי הגיע למסקנה זו, שכן, עלה מחקירת העדים כי אחד מהם יכול שהורשע בעבר בעבירות התפרצות והשני יכול שהיה מי שנחקר במשטרה בגין עבירות זיוף והודעה כוזבת.

בית משפט קמא קבע בעניינם של אותם ערבים כי התרשם שהם נוטים להמעט בערך שמירת החוק.

מכל האמור לעיל עולה כי בית משפט קמא לא החליט בקלות ראש או באופן "אוטומטי" על הזמנת התסקיר וכי המקרה דנו אכן נופל לגדר המקרים בהם יש להזמין תסקיר.

יותר מכך, נוכח התרשמות זו, עמדה בפני בית משפט קמא לפסול את העדים הנ"ל ואת החלופה כולה, אך הוא בחר שלא לעשות כן ולבחון אותה באספקט נוסף דרך שירות המבחן ובכך לא מצאתי פגם כלשהו. החלטתו זו מטיבה עם העורר ולא ההיפך.

טרוניית העורר מתפרסת לא רק על החלטתו של בית משפט קמא בעניין המפקחים הנ"ל אלא גם על החלטה נוספת מאוחרת יותר בהמשך הפרוטוקול שנתקבלה לאחר שהצהיר ב"כ העורר בהמשך להקראת החלטת בית משפט קמא, כי מאחר וקיימות חלופות "מוצקות יותר ושלושה ערבים נורמטיביים" המוכנים לפקח על העורר במעצר בית, הרי שיש בכך לייתר את מתן התסקיר.

בהמשך טען ב"כ העורר שם, כי שירות המבחן קורס וכדי לחסוך מהם את העומס וכן מעצר תקופה ארוכה של העורר, על בית משפט קמא לשקול את הבקשה ולראיין את הערבים שנמצאו באולם.

לאחר בקשה זו החליט בית משפט קמא כי בקשה זו היא כהודעת ערר על החלטתו לקבל תסקיר ומקומה איננו במסגרת הדיון בבית משפט קמא.

עוד ציין השופט קמא כי לו היה מעיין ב"כ העורר בהחלטתו, היה נוכח לדעת כי בית משפט קמא הורה ששירות המבחן יתייחס הן לחלופה שהוצעה והן לחלופות נוספות שבדעת העורר להציע במסגרת בידוק החלופה או מציאת חלופה הדוקה יותר.

נוכח האמור, דחה את הבקשה לראיין את הערבים הנוספים.

שקלתי את טענות ב"כ העורר בפניי בנוגע להחלטה נוספת זו ודעתי היא כי יש גם אותן יש לדחות.

כפי שהובא לעיל, חס ב"כ העורר על שירות המבחן נוכח העומס המוטל עליו.

עומס גבוה לא פחות מכך מוטל על בתי המשפט הדנים בבקשות מעצר ובעיונים חוזרים.

המקום הנכון להציע חלופות מעצר הינו במסגרת הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים ולא בדיון שנועד להשמעת ההחלטה לאחר שנסתיים אותו דיון, זאת לאחר שכבר ניתנה הזדמנות והוצעה חלופת מעצר. שאם לא כן, לא ניתן לשים סוף לגרירת הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים.

במקרה דנן ניתנה לעורר הזדמנות להציע חלופת מעצר וזו נבחנה על ידי בית המשפט אשר על אף שדעתו לא נחה

ממנה, לא פסל אותה לחלוטין אלא איפשר בחינתה גם על ידי שירות המבחן.

יותר מכך, בית משפט קמא פתח לעורר פתח נוסף להציע לשירות המבחן חלופות נוספות נוכח התרשמותו הן מאופיו ומעשיו של העורר עצמו והצורך לתהות על קנקנו באמצעות חוות דעת של קצין המבחן והן נוכח החלופה הספציפית שעוררה ספק.

משכך, לא מצאתי שצריך היה בית משפט קמא לאפשר שוב ושוב הצגת מפקחים פוטנציאליים חדשים על אתר מייד לאחר שנבחנה החלופה המקורית ונדרש תסקיר.

למצער צריך היה ב"כ העורר להגיש בקשה מסודרת מוקדמת בכתב לעיון חוזר, תוך פירוט שמותיהם של המפקחים האחרים ותוך מתן זמן ואפשרות למשיבה, לבחון את פרטיהם ולגבש עמדה מסודרת ולא בדרכי בה הוצע שייעשה הדבר.

משום כך, אני דוחה גם טענה זו.

סוף דבר, הערר נדחה בכללותו.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

**ניתנה היום, י"ח סיוון תשע"ה, 05 יוני 2015, בהעדר
הצדדים.**